

IV VALTAKUNNANDUUMAN VAALIKAMPPAILU

I. TARKEIMMÄT PERIAATEKYSYMYKSET

Kadettipuolue, jolla niin sanotuista oppositiopuolueista on parhaat julkisen olemassaolon mahdollisuudet, on vastikään ottanut peräti tärkeän askelen vaalikamppailupolitiikkansa määrittelymiseksi. Kadettien politiikka, kuten parhaat käytettävissämme olevat ja kadeteille myötämieliset lähteet todistavat, on määritelty seuraavanlaiseksi:

1) Kadetit vievät läpi ehdokkaitaan siellä, missä niiden valituksituleminen on taattua.

2) Siellä, missä ei ole odotettavissa absoluuttista äänen enemmistöä kadettiehdokkaalle, kadetit tulevat puolue-eroa tekemättä kannattamaan sitä *progressiivista* ehdokasta, joka voi saada mahdollisimman paljon ääniä.

3) Jollei opposition ehdokkaalla ole mitään voitonmahdollisuuksia ja uhkaa mustasotniaisvaara, niin siinä tapauksessa lokakuulaisten ehdokkaan kannattaminen on sallittavaa vain silloin, kun tämä todellakin on oikea perustuslaillinen, jollaista väliin, kummallista kyllä, sattuu.

4) Kadetit eivät tee minkäänlaisia vaalisopimuksia oikeistolaisten lokakuulaisten, nationalistien eivätkä monarkistienkaan kanssa. Unohtamatta yleensä puolue-etuja he eivät uhraa niiden vuoksi opposition — sanan laajassa merkityksessä — korkeimpia etuja.

Sellaista on kadettien politiikka. Työläisdemokraattien tulee suhtautua siihen mitä suurimmalla tarkkaavaisuudella otettuaan selvää sen todellisesta luokkaolemuksesta ja todellisesta merkityksestä, joita peitellään tavanomaisilla ehdollisilla fraaseilla. Nämä fraasit „opposition korkeimmista eduista” y.m.s. pistävät silmään heti, kun lukee kadettien päätöksiä. Mutta asian ydin on se, että kadettien

politiikka on nyt täydellisesti ja lopullisesti määräytynyt *lokakuulais-kadettilaisen* liittoutuman politiikaksi. Tämä ydin on käsitettävä ja erotettava selvästi banaalien liberaalisten sanojen ruumenkasasta.

1) Ei sanaakaan liittoutumisesta vasemmistolaisten, demokraattien kanssa. 2) Kielletään liittoutumasta vain oikeistolaisten lokakuulaisten kanssa — näitä ovat „golo-lobovilaiset”, lokakuulaisten mitätön vähemmistö. 3) Fraasi „opposition — sanan laajassa merkityksessä — korkeimmista eduista” voi käytännössä merkitä *vain* sitä, että todellisuudessa yleisesti sallitaan liittouduttavan lokakuulaisten kanssa (ja siihen kehotetaankin!).

Nämä kolme johtopäätöstä kadettien *todellisesta* politiikasta on painettava vusisti mieleen.

Mitä ne merkitsevät? Porvarillisen liberalismiin „vasemmistokeskus” on määritellyt politiikkansa sellaiseksi, jonka tarkoituksena on liitto porvarillisen, niin sanoaksemme, liberalismiin oikeistokeskuksen kanssa, — puhuen avoimesti mustasotnialaisiin kohdistuvasta vihamielisyydestään ja ilmaisten vasemmistolaisiin, demokraatteihin kohdistuvan vihamielisyytensä siten, ettei se puhu mitään mistään liittoutumisesta trudovikkien, puolueettomien vasemmistolaisten ja työläisedustajien kanssa.

Se, mitä sanoimme „Zvezdan” 28. numerossa julkaistussa artikkelissa „Kaksi keskusta” * on osoittautunut täysin paikkansa pitäväksi.

Venäjällä on kolme poliittista *perusvoimaa* ja siis kolme poliittista linjaa: mustasotnialaiset (maaoorjuuttajatilanherrain luokkaedut) ja niiden rinnalla ja yläpuolella oleva „byrokraatia”; edelleen liberaalis-monarkistinen porvaristo, — vasemmistö- (kadetit) ja oikeisto- (lokakuulaiset) „keskus”; vihdoin porvarilliset demokraatit (trudovikit, narodnikit, puolueettomat vasemmistolaiset) ja proletaariset demokraatit. Juuri tällaisen ja vain tällaisen jaottelun on todistanut oikeaksi XX vuosisadan ensimmäisen vuosikymmenen antama kokonaisuuudessaan, ja tuo vuosikymmen oli tavattoman tärkeä ja tapahtumarikas.

Tietysti kaikki rajat niin luonnossa kuin yhteiskunnassakin ovat liikkuvia, jossain määrin ehdollisia, muuttuvia eivätkä vakinaisia. Perusjaokkeiden „*rajalla*” olevien puo-

* Ks. tätä osaa, ss. 281—283. *Toim.*

lueiden ja ryhmien välimuotoja ja horjuntaa tulee välttämättömästi olemaan, mutta nimenomaan mainittu „kolmi”-jaottelu määrää epäilemättä asian olemuksen, joka johtuu luokkien voimasuhteesta XX vuosisadan alun Venäjällä. Porvarillisen liberalismiin (sen johdossa olevien kadettien) ja porvarillisen demokratian sotkeminen toisiinsa on melkoisesti vahingoittanut Venäjän vapausliikettä, ja on tehtävä kaikki voitava, että suuren vuosikymmenen (1900—1910) antama kokemus auttaisi kaikkia demokraatteja käsittämään lopullisesti, että sellainen sotkeminen on virheellistä ja turmiollista. Aikakautemme työläisdemokraateilla on sen vuoksi ratkaistavanaan kaksi toisiinsa erottamattomasti liittyvää tehtävää: ensiksikin palkkatyöläisten luokan itsenäinen poliittinen organisaatio, joka on erillään kaikista, sekä suurista että pienistä, demokraattisimmistakin isännistä ja on samalla mainitun luokan koko kansainvälisen maailmanliikkeen alainen; ja toiseksi Venäjän demokraattisten aineiden voimien kehittäminen ja lujittaminen (niiden johdossa ovat niin ikään välttämättömästi työläiset, niinkuin porvarillisten liberaalien johdossa ovat välttämättömästi kadettityypiset yhteiskunnalliset ainekset). Tätä viimeksi mainittua tehtävää ei voida täyttää, ellei hellittämättä selitetä mitä laajimmille joukoille porvarillisen liberalismiin (kadetit) ja porvarillisen demokratian (trudovikit y.m.s.) välisen eron luokkajuuria ja poliittista merkitystä.

Liberaalinen porvaristo ei tahdo eikä voi tulla toimeen ilman Markoveja ja Purishkevitsheja, joiden herruutta se pyrkii vain rajoittamaan. Porvarilliset demokraatit ja työläiset eivät voi olla pyrkimättä enemmän tai vähemmän johdonmukaisesti ja tietoisesti tuon herruuden kaikkien taloudellisten ja poliittisten perustojen hävittämiseen.

Tällainen on IV Valtakunnanduuman vaalikamppailun perussisältö työläisdemokraattien kannalta katsoen. Juuri tämä sisältö onkin asetettava etualalle vastapainoksi kadettien politiikalle, joka tarkoituksellisesti sotkee kaikki tärkeimmät periaatekysymykset käyttämällä yleisiä fraaseja „edistysmielisyydestä” ja „oppositiohenkisyydestä”.

Kadettien ja lokakuulaisten liittoutuma ei ole uutuus. Marxilaisilla, jotka osoittivat tuon liittoutuman kummankin aineosan sisäisen luokkasukulaisuuden, oli siitä ennakkonäkemyks jo kauan sitten, jo vv. 1905—1907. Kolmannessa

Duumassa muodostui heti kaksi enemmistöä, ja jo vuoden 1907 lopulla marxilaiset tekivät tämän johtopäätöksen politiikkansa kulmakiveksi. Kolmannen Duuman viisivuotiskausi vahvisti tuon johtopäätöksen oikeaksi. Tuon Duuman kokoonpano oli suurin piirtein seuraava*:

oikeistolaiset	160	} 284 — ensimmäinen enemmistö
lokakuulaiset	124	
liberaalit	127	} 251 — toinen enemmistö
demokraatit	29	

Yhteensä... 440

Koko ajan III Duma nojautui näihin kahteen enemmistöön, jotka olivat koko kesäkuun 3 päivän järjestelmän välttämättömiä aineosia: ensimmäinen enemmistö tarkoittaa „vanhan” täydellistä säilyttämistä vallassa,— toinen merkitsee „askelta tiellä, joka johtaa” porvarilliseen monarkiaan. Ensimmäistä tarvitsee kesäkuun 3 päivän järjestelmä säilyttääkseen Markovien, Purishkevitshien ja kumpp. „vallan ja tulot”, toista — rajoittaakseen tuota herruutta ja kulkeakseen porvarillista tietä eteenpäin (noudattaen kaavaa: askel eteenpäin, kaksi taaksepäin). Kokemus on nyt selvästi osoittanut, että moinen eteenpäinmeno on samaa kuin paikallaan seisominen eikä purishkevitshilaisuuden „rajoittamisesta” näy syntyvän mitään.

Monet III Duumassa olleet äänestykset ovat olleet „toisen enemmistön” äänestyksiä; äskettäin „Retsch” tunnusti sen selvästi sanoessaan, että viimeisen istuntokauden alussa suoritettut „useat äänestykset” „saattavat Duumassa tosiasiallisesti voimaan vasemmistokeskuksen herruuden” (lue: kadettilais-lokakuulaisen liittoutuman herruuden). Tuollaiset äänestykset ovat mahdollisia vain siksi, että *myös* toinen enemmistö on kuten ensimmäinenkin vastavallankumouksen kannalla: tämän havainnollistamiseksi riittää kun muistaa „Vehin” tai Karaulovin hartaat puheet taikka „Lontoon” tunnukset.

Entä missä ovat näiden toisen enemmistön „voittojen” tulokset? Mitkä tosiasiat vahvistavat sen kadetti puolueen

* Laskelma perustuu virallisen „Hakemiston” tietoihin vuodelta 1910 (II vihko). Oikeisto — varsinaisen oikeisto — 51; nationalistit — 89; oikeistolaiset lokakuulaiset — 11; ja ½ puolueettomia — 9; progressistiliberaalit — 39; kadetit — 52; kaikki kansalliset ryhmät — 27; ja ½ puolueettomia — 9; demokraatit — trudovikit — 14 ja sosialidemokraatit — 15.

todella ihmeellisen keksinnön, että lokakuulaisten keskuudessa on „oikeita perustuslaillisia”? Eiköhän tuo keksintö ole todisteena „oikea perustuslaillisuus”-käsitteen tavottomasta mataloitumisesta kadettien tietoisuudessa?

Ensimmäinen ja tärkein kysymys vaalikamppailussa on kysymys sen poliittisesta sisällöstä, sen ilmentämästä aatteellisesta linjasta. Kadettipuolueen päätös paljastaa taas jälleen tuon puolueen demokratianvastaisen luonnon, sillä kadettien vaalikamppailun sisältönä on „perustuslaillisuus”-käsitteen jatkuva mataloittaminen joukkojen tietoisuudessa. Kansan opettaminen uskomaan, että „vasemmistolaisten” lokakuulaisten keskuudessa voi olla oikeita perustuslaillisia — juuri sen tahtoo tehdä kadettipuolue, juuri siinä on sen vaalipoliitiikan tarkoitus.

Demokraattien tehtävä on toinen: heidän ei ole mataloitettava perustuslaillisuus-käsitettä, vaan selitettävä, että se on kokonaan fiktio niin kauan kuin valta ja tulot jäävät Markoveille ja kumpp. Tehtävä, jona on selittää liberalismin ja demokratian välinen eroavaisuus, koota demokraattiset voimat ja tiivistää kaikkialla maailmassa palkkatyöläisten rivejä, määrää työläisdemokraattien vaalikamppailun sisällön.

Konferenssinsa päätöksissä kadetit loittonevat yhä kauemaksi demokraattisista aineksista. Meidän tehtävämme on koota näiden aineiden voimat kaikkea keskiaikaisuutta vastaan ja kadettilais-lokakuulaisten liittoutumain vastapainoksi.

II. TYÖLAISVALITSIJAMIESTEN OSUUS VAALIKAMPPAILUSSA

IV Duuman vaalikamppailu on alkanut. Sen aloitti hallitus kiertokirjelmillään, jotka koskivat „kansallisen” puolueen avustamista, ja „toimenpiteillään”, jotka koskivat hallituksen ehdokkaiden sensuksia ja yleensä opposition ja varsinkin demokraattien ehdokkaiden syrjäyttämistä.

Vaalikamppailun on aloittanut myös oppositiolehdistö. Ja kadettipuoluekin on aloittanut tämän kamppailun päättämällä liittoutua „vasemmistolaisten” lokakuulaisten kanssa.

Työläisdemokraattien on sen tähden heti kiinnitettävä mitä suurinta huomiota vaalikysymykseen ja lykkäämättä asiaa viikoksikaan harkittava johdonmukaisesti

taktiikkaansa ennakolta, valmisteltava ennakolta kaikkia demokratian kannattajia suorittamaan tärkeää ja vastuunalaista tehtäväänsä.

Tässä artikkelissa aiomme keskittyä kysymykseen työläisvalitsijamiesten osuudesta. Tietysti nytkin kuten aina työntyy etualalle toiminnan sisältö, t.s. kamppailun aatteellisesti poliittinen linja. On valistettava ja järjestettävä työväenluokkaa, tiivistettävä se itsenäiseksi puolueeksi, joka on solidaarinen Länsi-Euroopan puolueille, selitettävä työväenluokalle sen historialliset päämäärät, joita ovat tavaratalouden ja kapitalismin perusehtojen muuttaminen, pidettävä raja selvänä sen puolueen ja kaikkien porvarillisten demokraattien suuntien välillä, vaikka ne olisivatkin „vasemmistolaisia”, narodnikilaisia j.n.e.— sellainen on perustehtävä.

Tämä perustehtävä on samanlainen kaikkien maiden työläisdemokraateille. Ja juuri siksi sen suorittaminen nykykaudella yhdessä maassa, Venäjällä, vaatii — tämän yhteisen tehtävän *nimessä* — ottamaan huomioon aikamme erikoiset, konkreettiset tehtävät. Näistä Venäjän työläisdemokraattien tehtävistä työntyy nyt — objektiivisten olojen pakosta — etualalle kaksi tehtävää, jotka on erottamattomasti sidottu toisiinsa. Nämä tehtävät ovat seuraavat: ensiksikin on selvästi tajuttava, että likvidaattoruusvirtaus (jota, kuten tiedetään, edustavat aikakausjulkaisut „Nasha Zarja” ja „Delo Zhizni”) on yhteydessä laajalti levinneeseen porvarilliseen vastavallankumoukselliseen virtaukseen, „vehiläisyyteen”. Proletariaattiin kohdistuvan porvariston vaikutuksen vahingollisuus on tajuttava selvästi, jotta voitaisiin ehkäistä tuo vaikutus ja saavuttaa ne työläisdemokratian itse *olemassaoloa* koskevat vuorossa olevat lähimmät tavoitteet, jotka likvidaattorit *kiistävät*. Toisena tehtävänä on vasemmistolaisten demokraattien järjestäminen ja samalla demokraattien (porvarillisten demokraattien) selvä erottaminen porvarillisista liberaaleista. Ilman sitä ei voi toteutua työläisdemokraattien hegemonia, joka on eräs välttämättömin ehto jokaisen edistysaskelen ottamiseen vapausliikkeen tiellä yleensä.

Liberalismin (kadettipuolue) ja demokratian (trudovikit, vasemmistolaisen ajatuskannan „narodnikit”) sotkeminen periaatteessa on peräti väärää ja johtaa käytännössä demokratian intressien kavaltamiseen. Työläisvalitsijamiesten tehtäväksi jää puolustaa oikeaa käsitystä vapausliikkeestä.

selittää puolueiden luokkaolemusta (antamatta „kylttien”, kaikkuvien sanojen ja efektiivisten nimitysten pettää itseään), erottaa selvästi toisistaan *oikeistolaiset* (mustasotnialaisista lokakuulaisiin), porvarilliset *liberaalit* (kadetit ja kaikki samaa maata olevat) ja *demokraatit* (porvarillisia demokraatteja ovat trudovikit ja heille läheiset virtaukset; marxilaiset taas edustavat proletaarisia demokraatteja).

Vuoden 1907 kesäkuun 3 päivän lain mukaisessa vaali-järjestelmässä työläisvalitsijamiehet esittävät erikoisosaa läänin vaalikokouksissa. On päästävä siihen, että *kaikki* nuo valitsijamiehet olisivat työläisdemokraattien varmoja, luotettavia edustajia,—sellainen on lähin käytännöllinen tehtävä.

Kuudessa läänissä, kuten tiedetään, on taattu yhden edustajan valitseminen kunkin läänin työläisvalitsijamiesten joukosta Duumaan. Ne ovat Pietarin, Moskovon, Vladimirin, Jekaterinoslavin, Kostroman ja Harkovin läänit. Mutta edustajanvaalin toimittavat läänin vaalikokouksen *kaikki* osanottajat, t.s. miltei aina *oikeistolaiset* valitsijamiehet, maanomistajat ja suurporvarit, lokakuulaiset. Jotta työläisdemokraattien valitseminen Duumaan olisi taattua, on päästävä siihen, että poikkeuksetta kaikki työläisvalitsijamiehet olisivat työläisdemokraatteja ja pitäisivät lujasti kiinni yhdestä heidän joukkoonsa kuuluvasta tietystä edustajasta. Yksikin „yliloikkari” tai yksikin liberaalinen „oikeistolainen” valitsijamies riittää saamaan aikaan sen, että lokakuulaiset valitsevat nimenomaan hänet vastoin työläisvalitsijamiesten enemmistön tahtoa!

Mutta läänin vaalikokousten kokoonpanoon kuuluu työläisvalitsijamiehiä muuallakin eikä vain näissä kuudessa läänissä. Neljässäkymmenessä neljässä läänissä (53 läänistä) on yhteensä 112 työläisvalitsijamiestä.

Mikä on näiden valitsijamiesten tehtävä? Ensiksikin heidän tulee aina ajaa aatteen linjaa, järjestää demokraattisia aineksia (varsinkin talonpoikaisdemokraatteja) ja vapauttaa ne liberaalien vaikutuksesta. Tässä on tavattoman tärkeä toiminnanala. Toiseksi työläisvalitsijamiehet voivat oikeistolaisten ja liberaalien äänten jakaantuessa päästä Duumaan (ja siihen heidän tulee pyrkiä).

Selitämme tätä viimeksi mainittua tehtävää esimerkin avulla. Vjatkan läänistä on III Duumassa kaksi

sosialidemokraattien edustajaa Astrahantsev ja Putjatin. Mutta lain mukaan ei työväenkuurian edustajaa Vjatkan läänissä ole. Vjatkan läänin vaalikokouksessa on 109 valitsijamiestä, joista 4 edustaa työläisiä. Kuinka sitten neljä työläistä (109:stä) voivat Duumaan *kaksi* edustajaa? Läänin vaalikokouksessa äänet varmaankin jakaantuivat, joten liberaalit eivät voineet saada voittoa oikeistolaisista ilman työläisten apua. Liberaalien oli pakko liittoutua työläisten kanssa ja luovuttaa paikkoja työläisille, ja nämä voivat Duumaan kaksi sosialidemokraattia. Vjatkan läänin duuma-edustajiston kokoonpano muodostui seuraavaksi: 1 progressisti, 3 kadettia, 2 trudovikkia, 2 sosialidemokraattia — 4 liberaalia ja 4 demokraattia. Tässä läänissä työläiset olisivat voineet vallata itselleen kolmekin paikkaa, jos heidän olisi onnistunut erottaa demokraattiset valitsijamiehet liberaalisista valitsijamiehistä, ehdolla, että ensiksi mainittuja olisi ollut enemmän kuin viimeksi mainittuja. Olettakaamme, että 109 valitsijamiehestä on 54 oikeistolaista (53 valitsijamiehestä 50 edustaa maanomistajia ja 17 valitsijamiehestä 4 edustaa kaupunkilaisvalitsijain l. kuuriaa). Olettakaamme edelleen, että muista 55 valitsijamiehestä on 20 liberaalia (kolme maanomistajaa, 13 ensimmäisen kategorian kaupunkilaista ja 4 toisen kategorian kaupunkilaista); 35 demokraattia (23 talonpoikien valitsijamiestä, 8 toisen kategorian kaupunkilaista ja 4 työläistä). Tällaisissa oloissa demokraattien olisi pitänyt saada 5 paikkaa 8:sta ja työläiset olisivat voineet saada itselleen kolme paikkaa talonpoikaisdemokraattien luottamuksella.

Ufan läänissä liberaalit (muhamettilaiset heihin laskien) ovat kaapanneet *kaikki* edustajapaikat. Ei yhtään demokraattia. Kuitenkin Ufan läänin kolme työläisvalitsijamiestä olisivat epäilemättä voineet, kun talonpojilla oli 30 valitsijamiestä, vallata paikkoja sekä trudovikeille että itselleen, jos he olisivat osanneet järjestää demokraatit paremmin.

Permin läänistä on III Duumassa 6 liberaalia ja 3 demokraattia, joista vain yksi on sosialidemokraatti. Kuitenkin talonpoikien valitsijamiehiä siellä on 26 — niistä ovat *liberaalit*, joilla oli enemmistö läänin vaalikokouksessa, valinneet trudovikin, joten siis talonpoikaiskuuriaa voi pitää kauttaaltaan trudovikkilaisena (jos yksikin talonpoika olisi loikannut demokraattien puolelta liberaalien puolelle, niin

liberaalit olisivat valinneet yliolikkarin!). Sama koskee toisen kategorian kuuriaa (13 valitsijamiestä), sillä siitäkin *liberaalit* ovat valinneet trudovikin. Siis valitsijamiesten keskuudessa demokraatteja voidaan katsoa olevan yhteiseltä luvultaan $26 + 13 + 5$ työläistä = 44. Kaikkiaan on valitsijamiehiä 120, siinä luvussa maanomistajia edustavia 59 ja ensimmäisen kategorian kaupunkilaisia edustavia 17. Vaikka ne kaikki, paitsi demokraatit, olisivat liberaaleja, niin sittenkin niiden lukumäärä = 76, t.s. vähemmän kuin kaksi kolmannesta. Luultavinta on tietysti, että osa valitsijamiehistä oli oikeistolaisia. Liberaalit valtasivat siis kaksi kolmasosaa duumapaikoista, vaikkei heillä ollut kahta kolmasosaa valitsijamiehistä. Tästä seuraa kiertämättömästi se johtopäätös, että demokraatit olisivat pitäneet puolensa liberaaleja vastaan, jos he olisivat olleet tietoisempia ja paremmin järjestyneitä (ja tästä huolehtikoot ensi sijassa työläiset!). Permin läänistä sosialidemokraatti Jegorovin valitsi valitsijamiesten yleinen edustajakokous, t.s. liberaalit, mikä merkitsee, että liberaalit *tarvitsivat* työläisten apua, mutta työläiset tekivät suoranaisen virheen, loukkasivat suoranaisesti demokratian etuja, kun antoivat tuota apua vaatimatta *suhteellista* osaa vaalipaikoista demokraateille.

Esitämme nämä laskelmat tähdentäen, että merkitykseltään ne ovat likimääräisiä ja valaisevia laskelmia, sillä meillä ei ole tarkkoja tietoja yleensä valitsijamiesten ja erikseen kunkin kuurian valitsijamiesten puoluekannasta. Todellisuudessa asia on mutkallisempi ja kirjavampi kuin miltä se likimääräisten tietojemme perusteella näyttää. Mutta työläisten tulee olla selvillä *tärkeimmistä* voima-suhteista kesäkuun 3 päivän „mutkikkaassa” vaali-„koneistossamme”, ja ollessaan selvillä pääasiasta he pystyvät kyllä ottamaan selvää yksityiskohdistakin.

On kaksi kuuria, jotka ovat demokraattisimpia (työväenkuurian jälkeen, joka tietysti voi ja jonka tulee olla kauttaaltaan marxilainen, kauttaaltaan likvidaattoruusvastainen), ne ovat talonpoikaiskuuria ja toisen kategorian kaupunkikuuria. Edellinen on jälkimmäistä demokraattisempi, vaikka kaupunkilaisiin verraten maaseudulla on vaalivapaus suunnattomasti rajoitetumpaa ja talonpojilla on suunnattomasti huonommat agitaatio- ja organisaatiomahdollisuudet.

Tosiaankin, kaupunkilaisvalitsijain 2. kuurian erikoisedustajia on valittu III Duumaan 28 läänistä. On valittu 16 oikeistolaista, 10 liberaalia ja 2 demokraattia (Rozanov Saratovin läänistä ja Permin läänistä Petrov 3.). Talonpoikien erikoisedustajia on kaikista 53 läänistä: on valittu 23 oikeistolaista, 17 liberaalia, 5 demokraattia ja 8 puolueettonta. Kun jaamme puolueettomat tasan oikeistolaisten ja opposition kesken, saamme seuraavat verrattavat tiedot:

III Duuman edustajia:	Toisen kategorian kaupunkikuurilasta	Talonpoikaskuuriasta
oikeistolaisia.....	16	27
oppositio	12=43%	26=49%

Toisen kategorian kaupunkikuuriasta valittiin 43% opposition edustajia, mutta talonpoikaskuuriasta — 49%. Kun otetaan huomioon, että III Duuman talonpoikaishedustajat ovat esittäneet, kuten tiedetään, maalakiehdotuksen, joka sisällöltään on kadettien ehdotusta *demokraattisempi*, ja että tuon lakiehdotuksen ovat allekirjoittaneet myös puolueettomat ja *oikeistolaiset* talonpojat, niin käy selväksi, että todellisuudessa talonpoikaskuurian demokraattisuus ylittää toisen kategorian kaupunkikuurian demokraattisuuden *vieläkin suuremmassa mitassa* kuin tiedoistamme ilmenee.

Siis yleensä työläisten ja varsinkin työläisvalitsijamiesten tulee kiinnittää suurinta huomiota nimenomaan talonpoikaskuuriaan ja talonpoikien valitsijamiehiin. Demokraattisten ainesten järjestäjinä työläisten tulee toimia ennen kaikkea talonpoikien ja sitten toisen kategorian kaupunkilaisten keskuudessa. Näissä kummassakin kuuriassa liberaalien sotkeminen demokraatteihin on erikoisen tuntuva ja erikoisen usein havaittavissa, sitä harjoittavat erikoisen ahkerasti kadetit, jotka suorastaan peittävät poliittisesti kehittymättömiä ihmisiä käyttäen hyväkseen „parlamentaarista” „homamiehen”-kokemustaan ja „demokraattista” nimeään („perustuslailliset demokraatit”, „kansanvapauden puolue”), joka on *demokratianvastaisen*, vehiläisen, vastavallankumouksellisen olemuksen verhona.

Työläisten aatteellis-poliittisena tehtävänä Venäjän vapausliikkeen nykyisellä ajankohdalla on demokraattisten ainesten järjestäminen. Tämän tehtävän tulee olla määrävänä vaalitekniillisessä toiminnassa. Tästä johtuu, että päähuomio on kiinnitettävä talonpoikaskuuriaan ja edel-

leen toisen kategorian kaupunkikuuriaan. Työläisvalitsijamiehen ensimmäisenä tehtävänä läänin vaalikokouksessa on demokraattien yhteenliittäminen. Oman ehdokkaan asettamiseen tarvitaan kolme ääntä: on löydettävä pari demokraattia talonpoikien keskuudesta tai äärimmäisessä tapauksessa puhuttava ympäri pari liberaalia, jotka eivät menetä mitään asettaessaan ehdokkaaksi työläisen. Läänin vaalikokouksissa demokraattien tulee liittoutua liberaalien kanssa oikeistolaisia vastaan. Ellei tällaista liittoa saada heti syntymään (useimmissa tapauksissa tulee käymään nimenomaan siten, koska valitsijamiehet eivät tunne toisiaan), niin demokraattien on ensin äänestettävä yhdessä liberaalien kanssa kumoon oikeistolaiset ja oikeistolaisten kanssa liberaalit. Silloin eivät enempää toiset kuin toisetkaan pääse läpi (ehdolla, ettei oikeistolaisilla eikä liberaaleilla yksinään ole absoluuttista enemmistöä; ellei tällaista ehtoa ole, niin demokraattien pääsystä Duumaan ei tule mitään). Vaalilain 119. pykälän perusteella määrätään väliaika. Äänestystulokset laskettuaan ja omaten jo tarkat tiedot demokraatit liittoutuvat liberaalien kanssa vaatien suhteellista edustajapaikkojen jakoa. *Tällöin on välttämätöntä, että liberaalit valitsevat ensin demokraatin eikä päinvastoin*, sillä koko historia ja koko Euroopan kokemus osoittaa, että liberaalit ovat monesti pettäneet demokraatteja, jota vastoin demokraatit eivät ole koskaan pettäneet liberaaleja.

Kun työläisvalitsijamiehet tietävät, mitkä kuuriat antavat demokraatteja, ja osaavat erottaa demokraatit liberaaleista, he voivat 44 läänissä esittää *tavattoman suurta* osaa niin demokraattisten ainesten järjestämisessä yleensä kuin myös lukuisten työläisdemokraattien ja porvarillisten demokraattien (trudovikkien) valitsemisessa Duumaan. Nykyään Duumassa on edellisiä 15 ja jälkimmäisiä 14. Noudattamalla oikeaa taktiikkaa työläiset voivat suotuisassa tapauksessa saada kumpienkin lukumäärän kohoamaan kaksinkertaiseksi. Liberaaleilla tulee IV Duumassa olemaan taatusti noin satahenkinen tai suurempikin voimakas „vastuuntuntoinen” „oppositio”-ryhmä (lontoolaistyyppi), joka voi liittoutua lokakuulaisten kanssa. On saatava muodostetuksi muutaman kymmenen hengen suuruinen todella demokraattinen eikä vehiläinen oppositioryhmä, ja se kyllä voidaan saada aikaan.

Laki suo työläisille oikeuden valita valitsijamiehiä 44 läänistä. Joka tehtaassa on tietoisien työläisten viivyttelämättä tutustuttava lakiin, harkittava tehtäviään ja asemaansa sekä huolehdittava siitä, että heidän valitsemansa valitsijamiehet olisivat oikeita työläisdemokraatteja eivätkä likvidaattoreja.

Sata kaksitoista työläisvalitsijamiestä, jos heidät viedään läpi nimenomaan tällä tavalla, tietoisesti, huolellisesti, järjestelmällisesti, voivat olla tavattoman suureksi hyödyksi niin yhdistettäessä työväenluokkaa, joka pyrkii kaikkialla Euroopassa kohti suuria, yleismaailmallisia päämääriä, kuin myös järjestettäessä demokraattisia aineksia Venäjällä.

Aika ei odota. Jokaiselle tietoiselle työläiselle on langennut vaikea, mutta kolminkertaisesti kiitollinen tehtävä.

III. TALONPOIKAISTO JA TALONPOIKIEN VALITSIJAMIEHET VAALIKAMPPAILUSSA

Edellisessä artikkelissa („Zvezda” № 34)* puhuimme siitä, mikä osuus vaalikamppailussa on työläisvalitsijamiehillä. Päätelmämme lopputuloksena oli, että työläisdemokraattien päätehtävä on kaksipuolinen: liittää yhteen palkkatyöläisten luokka, kehittää sen luokkatietoisuutta, edistää siinä suurten historiallisten päämääriensä ymmärtämystä ja sitten järjestää demokraattiset ainekset.

Siirtykäämme käsittelemään kysymystä ei-proletaarisista, s.o. porvarillisista, demokraateista. Mikä on porvarillisten demokraattien luokkatuki Venäjällä? mitkä ovat niiden erikoisuudet? niiden lähimmät tehtävät? mikä on niiden osa vaaleissa?

Porvarillisten demokraattien tärkeimpänä luokkatukena Venäjällä on talonpoikaisto. Sen valtaviin joukkojen asema on siinä määrin vaikea, sitä painavan tilanherrain maanomistuksen ies niin raskas, sen taloudelliset olot niin kovin huonot ja oikeudettomuus niin tavattoman suurta, että sen keskuudessa syntyy pakostakin vallan huomauttamatta ja luonnonvoimaisesti demokraattisia mielialoja ja pyrkimyksiä. Miljoonille talonpojille *ei voi* olla ulospääsynä tästä tilanteesta se ulospääsy, jollaista kuvittelee liberaa-

* Ks. tätä osaa, s. 355. *Toim.*

linen porvaristo (ja sen etunenässä oleva kadettipuolue), nimittäin: vallan jako Purishkevitchien kanssa ja Purishkevitchien ja Gutshkovien (tai Miljukovien) yhteinen herruus joukkoihin. Siitä syystäpä juuri talonpoikaiston luokka-asema toisaalta ja suurporvariston luokka-asema toisaalta synnyttävät väistämättömästi syvää eroavaisuutta demokratismin ja liberalismiin välillä.

Kummastakaan poliittisesta suunnasta ei tavallisesti ole täyttä selvyyttä ja täysin tietoista käsitystä, mutta se, että talonpojat *kallistuvat* demokratismin puoleen ja porvaristo monarkistisen liberalismiin puoleen, on tosiasia, jonka on lopullisesti todistanut XX vuosisadan ensimmäinen niin peräti tapahtumarikas vuosikymmen Venäjällä. Talonpoikaisjoukot eivät ole vain vuoden 1905 vapausliikkeessä eivätkä vain näissä ensimmäisissä Duumissa osoittaneet olevansa demokraattisia, vaan *neljäkymmentä kolme* talonpoikaisedustajaa, siinä luvussa oikeistolaiset ja puolueettomat, ovat jopa kolmannessa herrain Duumassakin esittäneet maalakiehdotuksen, joka on paljon demokraattisempi kuin kadettien ehdotus.

Maakysymys on yleensä nyky-Venäjän talonpoikaiston pääkysymys. Alle 30.000 tilanherraa omistaa Euroopan-Venäjällä 70 miljoonaa desjatiinaa maata, ja miltei yhtä paljon maata on 10 miljoonalla köyhimmällä talonpoikaistaloudella. Toisaalla tulee keskimäärin kutakin taloutta kohti 2.300 desjatiinaa ja toisaalla — 7 desjatiinaa. Venäjän historiallisen kehityksen ollessa tasoltaan tällainen ei taloudellisena tuloksena ole voinut olla muuta kuin „työllämaksu”-talouden jos jonkinlaisten muotojen, t.s. entisen veropäivätyön jäännösten, mitä laajin levinneisyys. Talonpoikien velkaorjuus, kurjuus, jollaista ei ole pitkään aikaan nähty missään Euroopassa, ja keskiaikainen nälänhätä — siinä tuon talouden seuraukset.

Kadettiporvaristo tahtoo ratkaista agraarikysymyksen liberaalisesti: säilyttää tilanherrojen maaomaisuuden, lunastaa osan maista „oikeudenmukaisen hinnoittelun” perusteella ja antaa „reformia” toimeenpaneuvissa laitoksissa tilanherroille ylivoiman talonpoikiin nähden. Talonpojat eivät voi olla kallistumatta kannattamaan agraarikysymyksen demokraattista ratkaisua. Tämä demokraattinen ratkaisu ei lainkaan kajoa eikä voikaan kajota kapitalistisen yhteiskunnan perustoihin, rahan valtaan, tavarantuotantoon,

markkinain herruuteen — ei edes siinäkään tapauksessa, että kaikki maa siirtyy kokonaan talonpoikaistolle ilman lunastusmaksua. Talonpojilla on asiasta enimmäkseen varsin hämärä käsitys, ja narodnikit ovat luoneet kokonaisen ideologian, kokonaisen opin, joka kuvaa tuon hämäryyden jonkinlaiseksi „sosialismiksi”, vaikei radikaalisimmassakaan agraarikumouksessa ole mitään sosialistista.

Mutta mitä laajemmaksi ja voimakkaammaksi käy talonpoikaisliike, sitä vähäisempi on tämän hämäryyden merkitys käytännössä, sitä enemmän työntyy esiin talonpoikien agraaripyrkimysten ja -vaatimusten todellinen, demokraattinen sisältö. Ja tällä alalla ja sitäkin enemmän poliittisten kysymysten alalla tärkeintä osaa esittävät työläisdemokraatit ja se, miten he taistelevat estääkseen talonpoikien alistamisen liberaalien johtoon. Ei ole liioittelua, jos sanotaan, että yleensä Venäjän demokraattisten ainesten kaikki saavutukset — sekä entiset että tulevat — ovat erottamattomassa yhteydessä talonpoikaiston poliittisen johdon siirtymiseen liberaaleilta työläisdemokraateille. Ilman tällaista siirtymistä Venäjän demokraattiset ainekset eivät voi saavuttaa missään määrin vakavampaa menestystä.

Vuoden 1907 kesäkuun 3 päivän vaalilaki, kuten tiedetään, „murskasi” pahimmin juuri talonpoikien vaalioikeudet. Riittää kun johdetaan mieleen, että tämä laki lisäsi maanomistajien valitsijamiesten lukua 1.952:sta 2.594:ään, t.s. 32,9 prosentilla, kun taas talonpoikien ja kasakkojen valitsijamiesten lukumäärää se pienensi enemmän kuin kaksinkertaisesti: 2.659:stä 1.168:aan, t.s. 56,1 prosentilla. Sen lisäksi kesäkuun 3 päivän lain mukaan talonpoikaskuuriasta (virallinen sanonta: „kunnanvaltuutettujen edustajakokouksista”) eivät Duman edustajia valitse ainoastaan talonpoikien valitsijamiehet, niinkuin ennen, vaan heidät valitsee koko läänin vaalikokous täydessä kokoonpanossaan, t.s. tilanherrojen ja suurkapitalistien muodostama enemmistö.

Tällaisen järjestyksen vallitessa talonpoikaisdemokraatit (trudovikit) voivat taata itselleen duumapaikkoja vain sillä ehdolla, että talonpoikien *kaikki* valitsijamiehet ovat poikkeuksetta trudovikkeja. Tällöin oikeistolaisten tilanherrojen on pakko valita talonpoikaskuuriasta edustajiksi trudovikkeja, niinkuin heidän oli pakko valita työväenkuuriasta

sosialidemokraatteja. Mutta talonpoikien yhtenäisyys, järjestyneisyys ja tietoisuus on tietysti paljon heikompaa kuin työläisten. Tällä alalla on vielä äärettömästi tehtävä vakavaa ja kiitollista poliittista kasvatustyötä. Kaikkien demokraattien ja kaikkien „muiden väestöluokkien keskuuteen menevien” * marxilaisten tuleekin kiinnittää päähuomio nimenomaan tähän alaan eikä siihen alaan, että pidetään silmäpeliä ja kuherrellaan vastavallankumouksellisten liberaalien (kadettien) kanssa, alaan, josta „Nasha Zarjan” likvidaattorit y.m.s. niin kovin pitävät.

Huomautimme jo viime kerralla, että talonpoikaiskuuria osoittautui III Duuman vaaleissa muita ei-proletaarisia kuurioita demokraattisemmaksi. Talonpoikaiskuriasta valittiin III Duumaan 26 opposition edustajaa 53:sta, t.s. 49%, jota vastoin toisen kategorian kaupunkikuuriasta („kaupunkilaisvalitsijain 2. kuuriasta”) vain 12 28:sta, t.s. 43%. Demokraatteja valittiin III Duumaan talonpoikaiskuriasta 5 53:sta, t.s. 10%, jota vastoin toisen kategorian kaupunkikuuriasta 2 28:sta, t.s. 7%.

On mielenkiintoista tarkastella, monessako läänissä valittiin talonpoikaiskuriasta opposition edustajia III Duumaan ja millainen oli tällöin edustajiston kokoonpano koko läänin mitassa. 53 läänistä, joiden tuli ehdottomasti lähettää Duumaan yksi talonpoikaiskuurian edustaja, 23 lähetti sinne *oikeistolaisia* (siinä luvussa lokakuulaisia), edelleen 17 läänissä valittiin *liberaaleja* (kadetteja, progressisteja ja muhamettilaisia) ja vain viidessä läänissä valittiin *demokraatteja* (trudovikkeja). Kahdeksassa läänissä valittiin puolueettomia talonpoikia.

Kun tarkastellemme asiaa lähemmin, niin huomaamme, ettei *yhdessäkään* sellaisessa läänissä, jossa enemmistö oli oikeiston edustajilla, päästetty III Duumaan ainoatakaan demokraattia talonpoikaiskuriasta. Demokraatteja (trudovikkeja) valittiin poikkeuksetta niissä lääneissä, joissa ei ollut yhtään oikeiston edustajaa. Nämä viisi läänää, Arkangelin, Vjatkan, Permin, Stavropolin ja Tomskin lääni, antoivat III Duumaan kaikkiaan 15 liberaalia, 8 trudovikkia ja 3 sosialidemokraattia. Tuskinpa voitaneen olla epäröivällä kannalla sen suhteen, että jos talonpojat ja työläiset olisivat olleet tietoisempia ja järjestyneempiä,

* Ks. Teokset, 5. osa, s. 460. Toim.

niin näissä lääneissä olisi voitu lisätä demokraattien lukumäärää liberaalien kustannuksella.

Tässä yhteydessä lienee paikallaan panna merkille, että laskimme olevan kaikkiaan 24 lääniä, joissa III Duuman opposition edustajilla on ylivoima oikeistolaisiin nähden; 18 läänissä näistä 24:stä valittiin Duumaan yksinomaisesti opposition edustajia. Nämä 24 lääniä lähettivät Duumaan 9 oikeiston edustajaa, 2 puolueetonta, 55 liberaalia, 14 trudovikkia ja 8 sosialidemokraattia. Demokraattisten edustajien lukumäärän lisäämiseen liberaalisten edustajien kustannuksella ja yleensä pikkuporvariston ja talonpoikaiston vapauttamiseen liberaalien vaikutuksesta on, kuten lukija huomaa, aika laajoja mahdollisuuksia.

Edelleen on kiinnostavaa panna merkille, että niistä 17 läänistä, joissa talonpoikaiskuuriasta valittiin Duumaan liberaaleja, kymmenessä läänissä oikeiston edustajilla on ylivoima opposition edustajiin nähden. Täytyy olettaa, että näissä lääneissä talonpoikien valitsijamiesten keskuudessa *ei* ylipäänsä ollut lainkaan oikeistolaisia, sillä muussa tapauksessa läänin vaalikokousten oikeistolainen enemmistö olisikin valinnut heitä...

Talonpoikaiston suhteen ovat työläisdemokraattien tehtävät vaaleissa selvät. On harjoitettava puhtaasti luokkaintaista propagandaa proletarisoituvan talonpoikaiston keskuudessa. On autettava talonpoikia liittymään yhteen vaaleissa, jotta he voisivat myös kesäkuun 3 päivän vaalilain perusteella luoda *oman* — mahdollisimman vaikutusvaltaisen — edustajistonsa IV Duumassa, vaikka sitä estetäänkin niin vanhan järjestelmän kannattajien kuin liberaalienkin taholta. On pyrittävä lujittamaan työläisdemokraattien hegemoniaa ja selitettävä, mitä kaikkea vahinkoa on talonpoikaisdemokraattien horjumisesta liberaalien puoleen.

IV. JOHTOPÄÄTÖKSIÄ KOLMANNEN DUUMAN VAALIEN PRAKTIIKASTA

Määritelläksemme konkreettisesti, mitä työläisdemokratian on tehtävä vaalikamppailun aikana, pidämme hyödyllisenä tarkastella mahdollisimman seikkaperäisesti III Duuman vaaleja koskevia tietoja muutamien erillisten läänien kohdalta. Sellainen tarkastelu auttaa ensiksikin ymmärtä-

mään selvemmin ja muistamaan lujemmin kesäkuun 3 päivän mutkikkaan ja sekavan vaalijärjestelmän ja toiseksi se antaa kaikille vaalikamppailussa toimiville työntekijöille mitä konkreettisimman käsityksen siitä, missä asemassa he demokraatteina ovat ja missä „oloissa” he joutuvat toimimaan. Kutakin lääniä koskevien tietojen tutkiminen paikallisten demokraattien toimesta täydentää aineistoamme, tekee siihen korjauksia ja saa kiinnostumaan heti jokaisen, ken tuntee olevansa velvollinen osallistumaan vaaleihin palkkatyöläisten valistamiseksi poliittisesti ja demokraattisten ainesten järjestämiseksi.

Otamme esimerkiksi vaikkapa Kasanin läänin. Sitä edustaa III Duumassa 10 edustajaa, jotka jakaantuvat tasapuolisesti oikeiston ja opposition kesken: 5 oikeistolaista (siinä luvussa 4 lokakuulaista ja 1 natsionalisti) ja 5 liberaalia (siinä luvussa 1 progressisti, 2 kadettia ja 2 muhamettilaista). Ei ole trudovikkeja eikä sosialidemokraatteja.

Kuitenkin Kasanin lääniä koskevat tiedot ovat sellaisia, jotka pakottavat myöntämään, että demokraateilla on siellä varsin huomattavia mahdollisuuksia. Oikeistolaisista valittiin: yksi maanomistajien kuurian puolesta (Sazonov), kolme lokakuulaista kaupunkilaisvalitsijain 1. ja 2. kuurian puolesta (siinä luvussa eräs vannoutuneimpia vastavallankumouksellisia hra Kapustin kaupunkilaisvalitsijain 2. kuurian puolesta) ja *yksi* lokakuulainen valitsijamiesten yleisen edustajakokouksen puolesta. Liberaaleista valittiin: 1 maanomistajien kuurian puolesta, 1 talonpoikien puolesta (kadetti Lunin) ja *kolme* valitsijamiesten yleisen edustajakokouksen puolesta.

Siitä päätellen, että valitsijamiesten yleisen edustajakokouksen puolesta valittiin kolme liberaalia ja yksi oikeistolainen, liberaalit olivat enemmistönä läänin vaalikokouksessa, mutta tuo enemmistö ei ollut varma, sillä muussa tapauksessa ei valitsijamiesten yleisen edustajakokouksen puolesta olisi valittu ainoatakaan oikeistolaista. Liberaalien enemmistön kestättömyyteen viittaa todennäköisesti myös se seikka, että maanomistajien puolesta on valittu yksi progressisti ja yksi oikeistolainen: viimeksi mainittua ei olisi päästetty läpi, jos liberaaleilla olisi ollut varma enemmistö.

Kasanin läänin valitsijamiehistön kokoonpano on kuurioittain seuraava: yhteensä 117; siinä luvussa talonpoikien

valitsijamiehiä 33, maanomistajien — 50, kaupunkilaisvalitsijain 1. kuurian puolesta — 18, toisen kuurian — 14 ja työläisten valitsijamiehiä 2. Siis maanomistajat yhdessä 1. kuurian kaupunkilaisten kanssa muodostavat enemmistön ($50 + 18 = 68$ 117:stä); — kuten tunnettua, kesäkuun 3 päivän laki *takaa* kaikissa lääneissä joko tällaisen tai vielä „varmemman” enemmistön, t.s. yksinomaaisesti maanomistajista muodostuvan enemmistön (vain maanomistajain kuurialla voi olla valitsijamiesten absoluuttinen enemmistö läänin vaalikokouksessa).

Liberaalit valtasivat itselleen puolet duumapaikoista sen ansiosta, että maanomistajien keskuudessa he ovat nähtävästi hyvin voimakkaasti edustettuina. Sitä vastoin kaupunkilaisten keskuudessa oikeistolaiset taitavat vallita miltei jakamattomasti: ilman tällaista olettamusta on vaikea selittää, millä tavalla kummastakin kaupunkilaisten kuuriasta valittiin oikeistolaisia, kun kerran läänin vaalikokouksessa liberaaleilla oli enemmistö. Kadettien oli pakko valita oikeistolaisia. Silloin kun liberaalien enemmistö valitsijamiesten keskuudessa on, kuten yllä on mainittu, kestämaton, työläisdemokraateille tarjoutuu sopiva tilaisuus toimintaan: on käytettävä hyväksi tilanherrojen ja kapitalistien välistä eripuraisuutta demokraattien voimien järjestämiseksi yleensä ja erikoisesti sosialidemokraattien ja trudovikkien viemiseksi Duumaan.

Jos esimerkiksi valitsijamiesten keskuudessa olisi 57 oikeistolaista ja yhtä monta liberaalia sekä 3 demokraattia (siinä luvussa 2 työläissosialidemokraattia ja yksi trudovikkitalonpoika), niin yksin tuo kolmikko olisi riittävä sosialidemokraatin viemiseksi Duumaan — puhumattakaan enää siitä kiitollisesta demokraattien voimien kokoamisen tehtävästä, johon tuolle kolmikolle tarjoutuisi tilaisuus, kun talonpoikien valitsijamiehiä on 33. Otimme kolmikon kuin minimin, joka lain mukaan (vaaliasetuksen 125. pykälän mukaan) on välttämätön ehdokkaiden asettamiseksi ilmoituslippujen välityksellä: ehdokkaita, jotka ilmoituslippujen perusteella ovat saaneet vähemmän kuin kolme ääntä, ei aseteta äänestykseen. On itsestään selvää, että lain vaatima kolmikko voidaan muodostaa siten, että demokraattiin yhtyvät liberaalit, elleivät viimeksi mainitut „edisty” („vehiläiseen” suuntaan) niin pitkälle, että jopa läänin

vaalokokouksessakin katsovat lokakuulaisen paremmaksi sosialidemokraattia.

Oikeistolaisten ja liberaalien voimien ollessa tasoissa yksikin demokraatti, kun hän äänestää oikeistolaisten kanssa liberaaleja vastaan ja liberaalien kanssa oikeistolaisia vastaan, voi estää jokaisen pääsyn Duumaan ja saada siten (vaaliasetuksen 119. pykälän perusteella) aikaan väliajan — sen pituuden määrää mainitun pykälän mukaisesti itse kokous, mutta 12 tuntia pitempi se ei kuitenkaan voi olla — sekä järjestää sitten sopimuksen liberaalien ja demokraattien välillä ehdolla, että viimeksi mainittuja viedään Duumaan.

Kasanin lääni on esimerkki, joka voi valaista IV Duuman vaaleissa noudatettavaa kahta mahdollista työväen vaalipolitiikan linjaa (ja siis työväenpolitiikan linjaa yleensä, sillä vaalipolitiikka on vain yleisen politiikan soveltamista yksityistapaukseen). Ensimmäinen linja: äänestetään ylipäänsä edistysmielisintä ehdokasta ilman mitään jälkimäärittelyjä. Toinen linja: järjestetään demokraattisia aineksia käyttäen siinä oikeistolaisten ja liberaalien antagonismia. Edellisen linjan aatteellinen merkitys — passiivinen alistuminen kadettien hegemoniaan; käytännöllinen tulos tästä linjasta sen ollessa menestyksellistä: lokakuulais-kadettilaisen enemmistön suureneminen IV Duumassa oikeistolaisten lokakuulaisten enemmistön kustannuksella (samalla kun demokraattinen vähemmistö mahdollisesti *pienenee*). Jälkimmäisen linjan aatteellinen merkitys: taistelu talonpoikaistoon ja yleensä porvarillis-demokraattisiin aineksiin kohdistuvaa kadettien hegemoniaa vastaan; käytännöllinen tulos tästä linjasta sen ollessa menestyksellistä: demokraattien ryhmän suureneminen, tiivistyminen ja lujittuminen IV Duumassa.

Ensimmäinen linja olisi käytännössä liberaalisen työväenpolitiikan linja. Jälkimmäinen on marxilaista työväenpolitiikkaa. Joudumme vielä useamman kerran puhumaan seikkaperäisemmin näiden kummankin linjan merkityksestä.

„Zvezda” № № 33, 34, 36 ja
1 (37); joulukuun 10, 17, 31 pnä
1911 ja tammikuun 6 pnä 1912
Allekirjoitus: Viljam Frei
ja V. Frei

Julkaistaan „Zvezda” lehden
tekstin mukaan